

Фестрига Роман ТМ-23(театральне мистецтво)

ось є сито,
твою кров я просію,
відвію як жито.
мої Скроні пульсують,
друкують в проекторі точки,
образ нажаль розмитий,
тріскають лінзи в сорочки
наркотик в банці закритий,
заритий у третьому світі
де люди п'ють ідолоські ліки.
А далі...
Пригоди...
...погода сіріє у водах,
Промінчик не сходить на сходи,
Заходить любов, і питається - хто ми,
чужі чи Знайомі?.
Втома у дома,
система збиває все в нуль,
Із нуля створює схему,
Тему для тебе, нову Теорему
І сіється кров в решето
Почуттям довіряють найбільше,
Ми інші, знову повторюєм
дивлячись в скло,
не буде ж гірше?

Пам'ятаєш,
Як назвав тебе своїм щастям?
А чому - знаєш?

Бо у прикрі хвилини темряви,
Ти ставала світлом,
І білила життєві плетива,
Візерунками вітру.

Ось що гріє, бентежить серце,
У муках народжує пристрасть,
Душі не потрібні рельси ,
Вдома краще: чай, вірність.

За вікном... А навіщо воно?
Там щось знову про осінь та зливи,
Ми закутаємось у кіно,
Ми щасливі.